
Stále vzrůstající víra

By David Wilkerson

August 6, 2001 „I řekl apoštolé Pánu: Píspoj nám víry“ (Lukáš 17:5). Muži, kteří patřili do Kristova úzkého kruhu žádají na svém mistru něco důležitého. Chtěli větší porozumění významu a působení víry. V podstatě říkali: „Pane, jakou víru (jaký druh víry) si od nás žádáš? Dej nám zjevení toho druhu, který tě těší. Chceme uchopit víru v jejím nejplnějším významu.“

Z vnějšku se jejich prosba zdá chvályhodná. Přesto vím, že to učedníci na Ježíši chtěli proto, že byli zmatení. V předcházející kapitole je Kristus zmátl, když jim řekl: „Kdož jest věrný v mále, i ve mnoze věrný bude ... Poněvadž tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svopí?“ (Lukáš 16:10–11).

Ježíš věděl, že tělo jeho učedníků se chtělo vyhnout tomu, co považovali za malou, nevýznamnou víru. Tak jim řekl: „Budete—li věrní v malých věcech, v základech předmetu víry, budete věrní také ve větších věcech. Takže proveďte sami svou důvryhodnost v základních požadavcích víry. Jak jinak vám může být svopena hlubší míra?“

Když budeme poctiví, připustíme, že jsme hodni jako Ježíšovi učedníci. Chceme přejít rovnou k větší víře, získat víru, která hory přenáší. A stejně jako učedníci soudíme víru často podle viditelných výsledků.

Pemýšlej o všech lidech, které považujeme za lidi s velkou vírou. Většina takových lidí dosáhla množitelných věcí pro království: programy krmení hladových, služby pro chudé a potřebné, mega—církve, biblické školy, misionářské služby.

Myslíme na George Mullera, muže, který vybudoval sirotčince v Anglii a pomohl dotovat misie v čínském vnitrozemí. Muller nikdy nežádal o finanční podporu. Místo toho se modlil o každou penny pro tato zbožná díla, ohromné částky, které často přicházely v poslední minutě. Mnoho křesťanů dnes zjišťuje, že Muller je prototypem muže víry.

Také myslíme na Reese Howellse, muže známého jako „Přímluvce“. Howellsův životopis je plný příběhů zázračných odpovědí na jeho přímluvné modlitby. Nakupoval nemovitost za nemovitostí k použití pro království, všechno vírou. Stejně jako Muller, i Howells se modlil o každý halíř „práv v čas.“ Nkteří považují jeho velké dílo za další definici víry.

Mnoho návštěvníků Times Square Church cítí totéž stran zdejší Boží služby. Jsou naplněni bázní (respektem) z neuvěřitelných budov, které Pán opatřil, zahrnující celý městský blok na Broadway a všechno bez zadlužení. Vidí náš program pro ženy, který vede Sarah House, naše krmení hladových Ravena Trucka a další věrné činnosti. A říkají nám: „Vaši vedoucí musí být lidé velké víry. Pohleďte na ty neuvěřitelné výsledky.“

Naše služba (ministry) nedávno obdržela dopis od mladého vězňe, který je nyní křesťanem z našeho mailového seznamu. Slyšel mě na kazetě s kázáním říci: „Možná přijde den, kdy budu muset jít do vězení kvůli svému kázání proti homosexualitě.“ Mladík mě ujistil, že kdyby se to stalo, křesťanství vězňové po celém národě zaplaví vězeňský systém dopisy v kampani za mé propuštění. Říká, že jsem mezi vězňi známý jako člověk velké víry, protože jsem založil drogový rehabilitační program Teen Challenge a další služby pro lidi v nesnázích jako je on sám. Proto uzavřel: „Jste mnohem potřebnější mimo vězení.“

Děkují Bohu za Teen Challenge a všechny další služby: farmy, ranče, střediska péče, biblické školy. Jsem vděčný za každou další službu (jejímž středem je Bůh), kterou Pán pozvedl a na zemi ji požehnal. Přesto ti říkám, že žádná z těchto velkých viditelných prací nepředstavuje Boží definici víry. Opravdu, žádné dílo, bez ohledu na to, jak je velké, nemá vůbec žádný význam pro Pána, pokud nejedná malá, skrytá víra.

Velmi talentovaní, chytří lidé provádějí podobné věci bez Boha. Sun Myung Moon a jeho následovníci zaplatili mnoho milionů dolarů za komplexy budov, založili mohutné charitativní služby, dokonce koupili národní zpravodajskou službu. Přesto žádná z těchto věcí není Boží mírou víry.

Pravá víra nemá v Božích očích nic společného s velikostí nebo rozsahem práce, která je cílem tvého úsilí. Spíš to musí mít co do činění se zaměřením a směrem tvého života. Víš, Bůh se tak nezabývá tvou velkou vizí jako tím, kým se stáváš.

Věříš, že Pán na tebe vložil břemeno snu, který ke svému provedení potřebuje zázrak? Jsi vyzýván, abys vstoupil na novou cestu, která vyžaduje nadpřirozenou víru? Potřebuješ, aby Bůh udělal zázrak ve tvém domově — fyzický, finanční nebo duchovní?

Budeš čelit zavřeným dveřím a neúspěchu, dokud se nebudeš zabývat slovy Ježíše „A když jste v cizím zemi nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?“ (Lukáš 16:12). Ježíš jinými slovy říká: „říkáš, že chceš zjevení, něco, co by ti umožnilo činit větší věci. Ale jak ti může být svěřena taková víra, když nejsi spolehlivý ve věcech, které jsi dostal od jiných?“

Po Ježíšových slovech si učedníci drbali hlavy. Jejich mistr věděl, že nic nevlastní, tím méně něco, co jim dali jiní lidé. Vzdali se všeho, aby byli jeho učedníky. A následovali ho seč jim síly stačily. Nezdálo se, že slova zde vyřčená platila pro ně.

Přesto je otázkou, co tím Ježíš myslel, když řekl: „v cizím“ (16:12)? Mluvil o našich tělech a duších, které koupil svou vlastní krví. „Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem vašim i duchem vašim, kteréžto věci Boží jsou“ (1. Korintským 6:20).

Ježíš nám říká: „Tvé tělo ti již více nepatří. A když se nebudeš starat o tohle tělo — pokud mi nedovolíš, abych tě uvnitř prozkoumal, jednal s tvým hříchem a posvětil tě — jak můžeš očekávat, že ti budu důvěřovat v něčem větším? Nejprve udělej krok zpět a podívej se, cos udělal s věcmi, které jsem ti již svěřil.“

Teď když učedníci požadovali vzrůst víry, mohl pro ně již Ježíš připravenou odpověď: „Kdybyste měli víru jako zrno hořčičné, řekli byste této moruši: Vykořeň se a přesaň se do moře, a uposlechla by vás“ (Lukáš 17:6). Opět se Pán primárně zaměřuje na malou víru, přirovnanou k jedinému malému zrnku hořčice.

Tento verš o přesunu moruše mě stále uchvacuje. Když to čteme, představujeme si osobu velké víry, jak stojí vedle moruše a říká: „Jdi, přesuň se, zasaň se do moře a vyrůstěj tam.“ Potom si představíme, jak se strom vykořeňuje, vystupuje ze země a vznáší se kolem, dokud se pomalu neposadí do vln.

Co mohl Ježíš tímto zpodoběním naznačovat? Moruše nemůže být zasazena do moře a přežít, okamžitě by zemřela. Mimoto náš Bůh není showman. Nedělá ani nenaznačuje věci, aby se předvedl. Přesto víme, že každé slovo, které Ježíš promluvil, je určeno pro naši výuku. Takže, jaký to má

význam?

Můžeš říci: „Tento verš znamená, že náš Pán je Bohem nemožného.“ Nesouhlasím. I za dob Ježíše bylo možné, aby několik lidí vykořenilo strom, dopravilo ho do moře a tam zasadilo. Dnes je taková věc dokonce méně obtížná, silné stroje jsou schopné vykořenit obrovský strom během pár vteřin. Je k tomu potřeba víry?

Věřím, že se tento příkaz týká vytržení kořenů v našich srdcích. Ježíš mluví o kořenech zla, skrytých věcí, se kterými musíme jako jeho následovníci jednat. Říká: „Než můžeš uvěřit Bohu, že hýbe horami, potřebuješ odstranit kořeny. A k tomu, abys to udělal, nepotřebuješ nějakou velkou apoštolskou víru. Všechno, co potřebuješ, je skutečně nejmenší množství víry. Chci, abys udělal něco zásadního: vytrhal své kořeny hříchu. Chci, abys prozkoumal své srdce a odstranil všechno, co není jako já.“

První čin víry — jediná věc, kterou musíme udělat, než mohou následovat další — je být věrný tomu, co je Boží. My prostě nemůžeme uvažovat o zaslíbení jakéhokoliv díla v Božím jménu, jestliže se kořeny našeho hříchu zarývají hlouběji. A výzva k vytrhání kořenů není omezena na pastory, učitele a evangelisty. Je to věc každého křesťana. Takže se sám ptej: co je tím kořenem hříchu, který se zaryl hluboko do tvého těla a ducha? Je to pornografie, chamtivost, závist, hořkost, strach z odmítnutí, nevalná sebeúcta, pocit neužitečnosti?

Ježíš nám přikazuje: „Pakli by tě oko tvé horšilo, vylup je“ (Marek 9:47). Samozřejmě že toto přikázání je míněno duchovně. Víme, že to není naše skutečné oko, které nás přimělo hřešit, ale spíš oko našeho žádostivého srdce. Ale jak můžeme vykořenit něco, co v nás hluboko zarůstalo po léta? Takové pevnosti vyžadují k vykořenění víru.

Vlastně tohle je Ježíšovým poselstvím o hořčičném zrnku. Říká nám, že vírou můžeme vytrhat každý kořen hříchu z našeho života — i ten, o kterém s námi jedná Bůh po léta.

Proto jsem napsal svou nedávnou knihu „The New Covenant Unveiled“ (Odstraněn závoj Nové smlouvy). V jednu chvíli jsme měli pocit, že jsem v koncích, říkal jsem si, jak bychom kdy mohli vytrhat náš hřích. Přemítal jsem o tomto dilema jedné noci během dovolené, když jsem se procházel na pláži. Cítil jsem, že mi Duch svatý říká: „Davide, podívej se na Velký věz. Ve své vlastní síle bys měl stejně tak velkou šanci odstranit hřích ze svého srdce, jako přeskochit tamtu řadu hvězd.“

Nová smlouva nám ukazuje, že můžeme vytrhnout i ten nejhlubší kořen hříchu, ale jen důvěrou v Ducha svatého. S jediným zrnkem víry se můžeme modlit: „Otče, Ty jsi ve své smlouvě zaslíbil, že přemůžeš mé hříchy. Víš všechno o každém mém konkrétním hříchu. Jednal jsi se mnou o tom po léta. Teď Ti žádám, aby ses o to postaral. Nenávidím to, a chci to vytrhat. Věřím, Pane, že to pro mě uděláš.“

Ježíš řekl, že kdybychom mluvili takovou vírou v Boží smluvní zaslíbení, náš kořen odejde: „Uposlechla by vás“ (Lukáš 17:6). V ten okamžik vytrhne Duch svatý kořen zla a vrhne ho do moře Božího odpuštění, aby nás už nikdy znovu nepronásledoval.

Všichni zbožní služebníci, které považujeme za lidi velké víry — George Muller, Reese Howells a další — začínali tímto malým činem. Než se zaměřili na to, aby činili nějaké hrdinské činy pro království, dovolili Bohu, aby jednal s jejich kořeny. Procvičili malou částku víry, když prosili Ducha svatého, aby zjevil každou zlou věc v nich. A Duch svatý věrně vykořenil jejich hřích, zbavil je všeho, co bylo z

těla.

Během doby poznali, že jsou bezmocní, neschopní učinit ani nejjednodušší vyhlazovací akci ve své vlastní síle. Přesto, když poslechli Ježíšův příkaz k odstranění jejich kořenů vírou v dílo Ducha svatého, přišla zjevení a vzrostlo jejich porozumění víře.

Platíme tragickou cenu, jestliže opomíjíme vykořenění našich hříchů. Když vřdomů dovolíme, aby v nás zůstal zlý kořen, ztrácíme všechny naše duchovní zbraně proti ďáblu. Nejprve ztrácíme své držení našeho meče. Potom jsme oloupeni o celé brnění. Nakonec ztrácíme vůli bojovat. Řekněte mi, jak můžeme zbořit pevnosti, když nám nezbyly žádné zbraně? „Nebo odění rytčování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad“ (2. Korintským 10:4).

Vidíme toho tragický příklad v 1. Samuelovi 13. kapitole. V předcházející kapitole Saul a jeho armáda 300 000 Izraelců na hlavu porazila Ammonitské v Jábés v Gálád. Z důvodu jejich velkého vítězství prudce vzrostla důvěra Izraele. Přesto je Bůh varoval: „Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete řeči jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcům vašim“ (1. Samuel 12:15).

Teď ve 13. kapitole shledáváme, že Saul a lidé chodí v neposlušnosti. Začíná to, když Saul obžtoval zakázanou oběť. Lidé se k němu připojili, říkali si: „Kdokoliv řekl, že Saul nebude kralovati nad námi, měl by být popraven.“

Když však přišel na scénu zbožný prorok Samuel, řekl Saulovi tato strašná slova: „Bláznivý jsi učinil, nezachovals přikázání Hospodina Boha svého, kteráž přikázal tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na věky“ (13:13).

Okamžitě vidíme důsledek neposlušnosti Izraelců. Jen o čtyři verše dál čteme: „I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré rozdělení.“ (13:17). Tři jednotky se odtrhly z mocné Filištínské armády, přehnal se přes Izraelce a přepadly vesnice. Tito útočníci sebrali bohatou kořist včetně zbraní Izraelců.

Proč se Boží lid nepostavil nájezdníkům? Přece jen měli spoustu zbraní (včetně zbraní Ammonitských, které pobrali v bitvě). Smutnou pravdou je, že Izraelce opustil bojovný duch kvůli jejich hříchu. Jakmile viděli, že se přibližuje nepřítel, ve strachu se rozprchli.

Izraeli nezůstalo nic než vidle, pluhy a další hospodářské nástroje. Ale nemohli je překovat ve zbraně, protože jim nezůstal jediný kovář. „Kováře pak žádného nenalezalo se ve vsi zemi Izraelské; nebo byli řekli Filistinští: Aby sobě Hebrejští nenadělali meč a kopí“ (13:19).

Boží poselství v této pasáži je jasné: „Budete—li setrávat ve své neposlušnosti, nebudu již s vámi chodit. Možná se vám bude zdát, že činíte mé dílo. Ale nebudete mít mou přítomnost, požehnání ani moc.“

Víra je v první řadě o poslušnosti, o naplnění mocí k poslouchání Božího slova. A Satan to ví. Proto chce, abys stále lpěl na tom posledním zůstávajícím kořeni ve tvé duši. Ví, že tě to zbaví veškeré obrany, oloupí tě o tvé zbraně a zneutralizuje tvého bojovného ducha.

Vidím, že se to děje služebníčkům a pokládá to křesťany po celém světě. Mají všechny nástroje nezbytné k činění svého dobrého díla. A když přehlížejí pole svého působení, blahopřejí si k velké

sklizni a plnému ovčinci. Přesto jsou po celou dobu v nebezpečí. Existuje lupič, pustošitel v jejich srdcích, zakopaný hřích, se kterým nejednají. A ten je drancuje, okrádá je o vůli bojovat. Později, když do jejich životů vtrhne Satan, vzdají se bez boje. Nemají proti němu prostě žádnou obranu.

Podobně jako Saul končí všichni křesťané s hlubokými kořenmi hříchu zmatení, s dvojí myslí a ustrašením. Písmo o nich říká: „Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev smělí jsou“ (Přísloví 28:1). Tito lidé si možná říkají: „Stále ještě mám dvě zbraně: modlitbu a víru v Boží slovo.“ Hrozné je, že nemají. David prohlašuje: „Bych byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán“ (Žalm 66:18).

Musíme prostě říci našim kořenům zla: „Vykořenejte se.“ A musíme věřit, že odejdou, podle Božího smluvního zaslíbení. Jenom pak se vrátí náš bojovný duch. Budeme opět těžit Boží meč na obě strany ostrý. A uvidíme, že jsou naše modlitby rychle zodpovězeny. Nakonec budeme naplněni smílostí a radostí, která přiměje demony utéct.

Existuje další krok v získávání vzrůstající víry Ježíš zodpověděl prosbu svých učedníků o víru ještě dalším způsobem. Řekl jim:

„Nebo kdo jest z vás, maje služebníka, ještě oře aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navrátil, hned řekl: Poj a se a st? Ale zdali raději nedí jemu: Připrav, ať povečeším, a opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij? ... Tak i vy, když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme“ (Lukáš 17:7–8,10).

Nepochybně tu Ježíš mluví o nás, svých učednících, a o Bohu, našem pánu. Krátce nám tu říká, že máme krmit Boha. Možná si říkáš: „Jaké jídlo se předpokládá, že budeme přinášet Pánu? Co ukojí jeho hlad?“

Bible nám říká: „Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu“ (Židům 11:6). Jednoduše řečeno, jídlo, které je Bohu nejpríjemnější, je víra. Tohle je pokrm, který ho těší.

Vidíme to ilustrované skrze celé Písmo. Když setník požádal Ježíše, aby uzdravil jeho služebníka pouhým promluvením slova, Kristus hodoval na mohutné víře tohoto muže. Odpověděl: „Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl“ (Matouš 8:10). Ježíš řekl: „Zde je pohan, outsider, který krmí mého ducha. Jak výživný pokrm mi dává víra tohoto člověka.“

Podobně servíruje velkou hostinu pro Pána 11. kapitola Židům. Tato slavná kapitola popisuje víru Božích milovaných bojovníků po celou historii.

Dále si všímám v Ježíšových slovech nevybíravého konstatování: „Ty nebudeš jíst první. Nejprve já.“ Jinými slovy nemůžeme strávit svou víru na naše vlastní zájmy a potřeby. Naše víra je určena spíše na to, aby ukojila hlad našeho Pána. „Připrav, ať povečeším ... a služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij“ (Lukáš 17:8).

Jak často je naše víra spotřebována na naše vlastní zájmy víc než na Boží? Kolik našich modliteb spočívá v: „Pane, věrně pracuji ke sklizni na tvém poli, namáhám se pro tebe. A teď od tebe potřebuji tohle nebo tamto, abych mohl ve své práci pokračovat.“

Během let mě přišli v mé kanceláři navštívit tucty pastora. Většina přišla a nenesli své bible, ale

njaký velký plán. Takoví muži byli stráveni velkou vizí, ale ještě nikdy o ní nemluvili s Ježíšem. Všechno, o čem mohli přemýšlet, byl jejich sen, církevní budova, program krmení hladových, přesahující službu (ministry).

Děkuji Bohu za sny a touhy seslané z nebe. Většina služeb (ministry) uctívajících Boha, které dnes působí, jsou naplněné vize, dosažené skrze bůhena daná Bohem. Přesto mnoho věřících, kteří jsou zatíženi bůhemenem, si neuvědomuje, že předtím než se sen může uskutečnit, dává Bůh často léta odhalování, obnažování, zlomení. To je prostě jeho způsob.

Ježíš nám říká: „Chci, abys mě krmil, dal mi plnou kontrolu, abych tě mohl formovat a přetvořit do své podoby. Jen mi přines svou víru. A já přivedím pravou vizi.“

Můžeme dosáhnout vítězství nad našimi kořeny, ale možná zapomeneme, že to byla Boží milost, která pro nás získala vítězství. Ježíš pokračuje: „Zdali (Pán) děkuje služebníku tomu, že učinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se. Tak i vy, když učiníte všechno, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme“ (Lukáš 17:9–10).

Slovo neužitečný zde znamená bez zásluh — nemá žádné zásluhy za skutky ani sám o sobě. Ježíš říká: „Poté co jsi vírou jednal se svými kořeny hříchu, neříkej: ‚Dokázal jsem to. Mám vítězství.‘ Ne, samotná milost tvého otce tě osvobodila.“

Některé lidé zpychnou, když dosáhnou vítězství nad hříchem. Myslí si: „Dal jsem do pořádku svůj život. Bůh by mi měl být vděčný, že ve mně získal vyčištěnou nádobu.“

Ale Ježíš odpovídá: „Ne, pravdou je, že jsi pouze začal plnit svou povinnost. Ode dne, kdys byl spasen, jsem ti přikazoval, abys opustil svůj hřích. Tak proč jsi čekal pět, deset, dvacet let, abys mě poslechl? Nemáš žádné právo na sebeuspokojení.“

Znám křesťanského bratra, jehož žena ho opustila pro jiného muže. Po celé toto obtížné období zůstal tento muž morálně čistý. Později tvrdil: „Zasloužil jsem si svou spravedlnost. Zaplatil jsem za to cenu.“ Ne, nikdy. Bez ohledu na to, jak bolestivé nebo těžké mohou naše zkoušky být, nás naše poslušnost nikdy neučiní spravedlivými. Je to prostě naše základní povinnost.

Přesto i nejjednodušší poslušnost je jídlem pro našeho Pána, protože se narodila z víry. Je to hostina, která mu působí radost, jak říká: „Krmíš mě, utišeš můj hlad.“

Vítězství přichází, když rozpoznáme naše kořeny, činíme pokání a důvěřujeme Božím zaslíbením Nové smlouvy. Byl jsi k Bohu poctivý, připustil jsi, že tě tvé kořeny hříchu ničí? Činil jsi opravdové pokání, použil svou víru v jeho smluvní zaslíbení, aby přemohl tvůj hřích? Jen pak tě Pán dovede do vítězství.

Bůhem celého mého života jsem potkal dva okultní vědce, kteří měli značně následovníků. (Oba kulty stále ještě existují.) Tito muži byli vizionáři, plní charisma, směrlosti a horlivosti. Byli to neúnavní evangelisté a sloužili chudým a potřebným. Postavili biblické školy a obecní sdružení a poslali misionáře po celém světě. Jejich oddaní následovníci opustili všechno, aby jim sloužili po boku.

Ale oba tyto mocně obdarovaní muži měli hluboké kořeny chtěče. A protože odmítli jednat se svými kořeny, každý z nich klesal jako ve spirále do strašných sexuálních závislostí.

Jeden z mužů cestoval speciálně vybaveným autobusem. Jednou mě pozval, a jakmile jsem vstoupil dovnitř, cítil jsem těžký démonický tlak. Později byla strašná nemravnost tohoto služebníka odhalena.

Ten druhý okultní vůdce byl mocný kazatel s jasným povoláním k evangelizování. Byl to také obdarovaný Následovník, přitahující stovky mladých lidí do služby a k misionářské práci. Kromě toho byl tento muž oddaný manžel a rodinný člověk.

Ale byl závislý na pornu. A protože nejednal se svým hříchem, jeho chlípnosti zdivočely, dovedly jeho organizaci do sexuálního šílenství. Vydal nařízení, že každá mladá žena, která se vdala, musí strávit první noc s ním. Potom udělal z některých žen prostitutky a vyslal je činit to, co nazýval „evangelizací lásky.“

Tento kdysi pomazaný člověk trávil své poslední dny chozením sem a tam ve svém obytném přívisku jako lev v kleci. Jeho hluboké kořeny ho změnily v mravně zkaženého šílence.

Oba tito muži chtěli hýbat horami. Kázali a učili víru. A spousta lidí byla skrze jejich služby zasažena. Přesto ti říkám, že Bůh neměl v jejich práci žádný podíl. Proč? Jejich horlivost byla tělesná, protože odmítli vykořenit svůj hřích. Následkem toho jejich velká díla skončila v naprosté zkáze.

Ježíš o takových lidech říká: „Mnozí mi dají v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém žábili nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti“ (Matouš 7:22–23).

Mluví k tobě Ježíš o tvých kořenech? Jestliže ano, věnuj pozornost jeho hlasu za každou cenu. Naléhavě ti zděrazňuje: „Zapomeň tebe na evangelizování. Odlož na čas své sny a vize. Svěťuji ti jediné zrnko víry. A chci, abys byl věrný v této jedné malé věci. Pojď tebe ke mně a požádej mě vírou, abych vykořenil tvůj hřích. Potom mě nakrm svou poslušností. Udělej tohle a pak uvidíš, jak se má svatá vize uskutečňuje ve tvém životě.“